

[Aksel Larsen.]

heder af ren vrangvilje giver pokker i den fastsatte frist på 5 dage; men det kunne tænkes, at de af rent ukendskab ikke overholdt denne frist. Hvad skal der så ske? Jeg rejste spørgsmålet ved første behandling, men jeg har ikke fået noget svar, og jeg ser ikke noget ændringsforslag, der tager hensyn til den risiko, enhver må indrømme umiddelbart foreligger. Jeg synes, der må fastslås et eller andet om det ansvar, de pågældende pådrager sig, hvis de ikke retter sig efter loven, og jeg synes, der samtidig må indføres en sikkerhedsbestemmelse om, at den pågældende eller den, der handler på hans vegne, selv kan indbringe sagen direkte for domstolene, hvis de pågældende myndigheder skulle forsømme deres pligt.

Så er der spørgsmålet om genoptagelse — for der kan jo være tale om genoptagelse, hvis domstolenes kendelse er gået den pågældende imod. Jeg mener, som jeg sagde ved første behandling, at der i forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje m. v. bør fastsættes en frist, efter hvilken genoptagelse af sagen kan begæres. Der er fastsat frister i forskellige af de lovforslag, vi behandler, men netop for sindssyge er dette ikke tilfældet. Jeg er godt klar over, at dette er et af de områder, hvor man må indhøste en hel del erfaringer, men jeg synes på den anden side ikke, der kan være grund til at afvente erfaringer med hensyn til, om man skal fastsætte en frist.

Sådan som lovforslaget er affattet, også efter vedtagelsen af de stillede ændringsforslag, ser det for mig ud, som om det kan være tvivlsomt, om sagen overhovedet kan rejses påny, hvis løsladelse en gang er afslået af overlægen, justitsministeren og en dommer. Måske skal man drage den modsatte slutning, at en sådan sag kan rejses påny hver eneste måned — jeg ved det ikke, men jeg synes, her tiltrænges en regel.

I denne forbindelse vil jeg gerne have en nærmere forklaring på, hvorledes udvalget kan affinde sig med den affattelse af lovforslaget om sindssyge personers hospitalsophold, som vi behandler her. Her er jo ikke tale om nogen frist på 5 dage. Her er tale om, at hvis den ansvarlige overlæge nægter at udskrive en patient, skal den behandlende læge på foranledning af den, der har fremsat begæring om udskriv-

ning, forelægge sagen for justitsministeren, som inden 1 måned afgør, om udskrivning kan finde sted. Det er muligt, det er nødvendigt at indskyde justitsministeren som det foreløbigt afgørende led, men spørgsmålet er, om denne frist på 1 måned ikke er for lang. Et større spørgsmål er: Hvilken frist sættes der for den behandlende læge? Har han en frist på 1 måned, 6 måneder eller 6 år eller 100 år? Kan han vente, til den pågældende patient er død, med at afgive sit votum? Man må da i loven sætte en frist, og det forekommer mig, at sådan som man har udformet bestemmelsen, er man direkte i strid med, hvad der står i den grundlovsparagraf, vi her skulle efterleve i den almindelige lovgivning. Jeg går ud fra, at udvalgets ærede medlemmer er bekendt med de meninger, der netop om dette spørgsmål er gjort gældende af en række fremtrædende jurister gennem artikler i dagspressen og på anden måde, og jeg forstår ikke rigtig, at man blot nøjes med at tage en skrivelse fra justitsministeriet til efterretning — en skrivelse, der på ubehagelig måde minder mig om den erklæring, Højesterets præsident afgav om kommunistloven under besættelsen, og hvori der blev sagt, at her var ikke lovgivet i modstrid med grundloven, men ved siden af grundloven.

Endelig kommer jeg til lovforslaget om adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om anbringelse på arbejdsanstalt m. v. Ved første behandling gjorde vi gældende, at det burde fastslås i loven, at domstolene ikke alene skulle tage stilling til, om det var berettiget at anbringe den pågældende på arbejdsanstalt, men også — hvis de godkendte beslutningen herom — skulle tage stilling til, hvor længe anbringelsen skulle vare. Herom har der været en korrespondance mellem udvalget og socialministeriet. Socialministeriet gør her den opfattelse gældende, at det er et fortolkningsspørgsmål, om domstolene kan tage stilling hertil, og at afgørelsen af dette fortolkningsspørgsmål efter grundloven må antages at være overladt til domstolene selv. Det forekommer mig at være et mere end besynderligt standpunkt.

Hvis man fra en dertil indrettet ministerside har den mening, at det er domstolene, der skal fortolke den pågældende grund-